

Un arhieru al lui Hristos vorbește poporului român

Predicile Înaltpresfințitului SERAFIM,
Mitropolitul Pireului (Grecia),
rostate în România
(6-9 septembrie 2014)

Traducere din neogreacă de
pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu

Asociația „Prietenii Sfântului Efrem cel Nou”
2014

Această broșură se adresează tuturor celor
care doresc să își cunoască mai bine
credința și să lupte cu curaj și cu nădejde
în Dumnezeu cu toți prorocii antihristului
din aceste vremuri
de slăbire a credinței.

Mulțumim tuturor celor care au sprijinit
– material și duhovnicește – apariția
acestei broșuri (ierarhi ai Sinodului
Bisericii Ortodoxe Române, monahi
athoniți și din România, preoți și
credincioși ortodocși din țară și din
diaspora românească).

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

„Noua Eră” cea veșnic tânără a lui Hristos și vechea „Nouă Eră” a antihristului

La 1 septembrie a început noul an bisericesc. În pericopa evanghelică a acestei sărbători (**Luca 4, 7-22**) este cuprinsă și prorocia mesianică a lui Isaia (supranumit și „*al cincilea evanghelist*”), în care este înfățișat Mesia spunând că printre laturile lucrării Lui mântuitoare a fost și aceea de „*a binevesti anul plăcut Domnului*”.

Această trimitere la „*anul plăcut Domnului*” este pricina pentru care Sfinții Părinți ai Bisericii au stabilit să se citească această pericopă evanghelică la 1 septembrie. Majoritatea talmăcitorilor biblici consideră că această expresie are un sens hristologic: „*anul plăcut*” pe care l-a propovăduit Hristos înseamnă era nouă pe care o întemeiază El, epoca mântuirii, care durează de la Întruparea Lui și până la a doua Sa Venire.

Învățându-i Iisus pe oamenii din Nazaret că această prorocie a lui Isaia se referă la El Însuși („*Astăzi s-a împlinit această Scriptură în urechile voastre*”), El a propovăduit începutul unei noi ere din istoria umanității, începutul epocii mântuirii oamenilor din păcat și din moarte. Această nouă eră (Împărăția lui Dumnezeu), întemeiată prin învățătura și prin lucrarea mântuitoare a lui Hristos, este continuată de-a lungul secolelor de Biserica Ortodoxă, care este „*Hristos lărgit peste veacuri*.”

Biserica Ortodoxă este însuflețită, luminată și sfințită de Sfântul Duh, Care este prezent permanent în ea și Care transmite credincioșilor harul necreat. Acest har al lui Dumnezeu, care se transmite prin lucrarea și prin învățătura lui Hristos și prin acțiunea și lucrarea Sfântului Duh, nu este creat, ci necreat, este energie dumnezeiască, așa cum au învățat toți Sfinții Părinți ai

Bisericii, în special Sfântul Grigorie Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului. Harul nu se învechește, nici nu îmbătrânește, cum se învechesc învățăturile oamenilor.

Câte teorii și învățături au fost enunțate de filosofi anti-chițaii, de sociologi, moraliști, juriști, politicieni reformatori și care, ca lucrări omenești, s-au stins în timp? Toate cele zidite se distrug și se descompun. Însă harul, energia necreată dumnezeiască, care lucrează în Biserică, este nestricăcios și veșnic, nu are nevoie de reînnoire, cu atât mai puțin de înlocuire cu teorii omenești, care se învechesc repede, fiind înlocuite cu altele.

Această veșnicie a harului, caracterul lui mereu înnoitor îl face să răspundă nevoilor oamenilor tuturor epocilor, care au nevoie de ajutorul dumnezeiesc, ca să se izbăvească de rău și de moarte, care sunt legate de firea căzută a omului. Hristos Însuși a vestit că cerul și pământul vor avea un sfârșit, însă cuvintele Lui sunt veșnice¹. Nici o literă, nici o virgulă, adică nici cel mai mic amănunt din învățătura Lui nu se va schimba².

Și Sfântul Apostol Pavel – numit și *gura lui Hristos, vasul alegerii* – atrăgând atenția asupra pericolului schimbării sau falsificării Evangheliei lui Hristos, spune: „*dacă noi sau îngerii din cer v-ar propovădui altceva decât ce v-am binevestit noi, să fie anatema!*” (**Galateni 1, 8**)

Hristos spune și că El va reînnoi totul. „*Iată, Eu le fac pe toate noi.*” El biruiește durerea, moartea, stăpânirea răului. Potrivit învățăturii Sfântului Pavel, prin Hristos „*cele vechi au trecut, toate au s-au făcut noi.*” (**II Corinteni 5, 17**) Oamenii trebuie să se lepede de omul cel vechi, care este măcinat de patimile și de poftele lui și să se îmbrace în omul cel nou: „*Lepădați omul cel vechi, care se strică prin poftele înșelăciunii, înnoiți-vă n duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în*

¹ **Matei 24, 35:** „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*”

² **Matei 5, 18:** „*Înainte de a trece cerul și pământul, nici o iotă sau o cirtă (= mic semn grafic din alfabetul limbilor biblice) din Lege nu va trece până ce toate se vor împlini.*”

omul cel nou, cel zidit după Dumnezeu, în dreptatea și în sfințenia adevărului.” (Efeseni 4, 22-24)

Din epoca propovăduirii lui Hristos, când El a pus temeliiile acestei ere a mântuirii (care e de fapt Împărăția lui Dumnezeu), până astăzi și până la sfârșitul veacurilor lumea s-a umplut și se umple de „oameni noi”, sfinți, zidiți prin harul dumnezeiesc cel nezidit, care nu se învechește, ci îi păstrează pe oameni într-o permanentă tinerețe duhovnicească, deși trupește ei îmbătrânesc: „*chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinlăuntru se înnoiește din zi în zi.*” (II Corinteni 4, 16)

Omenirea cea neroditoare de dinainte de întruparea lui Hristos a început să rodească, să nască sfinți. Biserica Ortodoxă ne înfățișează în calendarul ei mii de sfinți, iar alături de ei Biserica cea cerească numără alte milioane de oameni virtuoși care s-au mântuit.

Diavolul cel pizmaș face orice să împiedice lucrarea lui Hristos și a Bisericii, cu toate că Hristos Însuși l-a biruit și l-a umilit prin viața Lui sfântă, prin pătimirea Sa, prin răstignirea pe Cruce și prin Învierea Lui. Toate puterile satanice ale întunericului, ale sistemului religios evreiesc și roman s-au aliat atunci împotriva Lui ca să Îl zdrobească. Era, însă, posibil să Îl biruie pe Dumnezeu? Hristos, Dumnezeu-Omul, le-a arătat oamenilor drumul libertății, al ieșirii din robia răului și i-a distrus „*ca pe vasele olarului*”³ pe potrivnicii Lui.

De 2000 de ani, prin prigoane care sunt continuate până astăzi de islamul iubitor de sânge și antihristic (pe care însă îl apreciază și îl laudă unii dintre *ai noștri*, și prin fărâmițarea credinței ortodoxe prin erezii, puterile întunericului încearcă să desființeze, să împiedice lucrarea înnoitoare a lui Hristos și a Bisericii Ortodoxe.

³ Vezi Slava Laudelor slujbei Sfințelor Patimi din Sfânta și Marea Joi, după Evanghelia a IX-a: „*Dezbrăcatu-M-au pe Mine de hainele Mele și M-au îmbrăcat cu haină roșie; pus-au pe capul Meu cumună de spini și Mi-au dat trestie în mâna dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca pe vasele olarului.*”

Se părea că au reușit acest lucru în secolul al XX-lea, când regimurile atee comuniste și luptătoare împotriva Bisericii s-au impus în majoritatea țărilor ortodoxe din Europa de Răsărit și mai ales în Rusia și în România și au repetat prigonirile înfricoșătoare din primele secole creștine, dând Bisericii o mulțime de noi mucenici, al căror sânge hrănește și însuflețește Biserica cea biruitoare și renăscută din aceste țări. Ca un turn de hârtie au căzut însă conducătorii comunismului cei luptători împotriva lui Dumnezeu și ai Bisericii și au fost sfărâmați de puterea Crucii.

Fiara răului cea cu multe capete continuă să uneltească prin alte capete mai periculoase, căci, transformată în înger de lumină, îi învață pe cei nebănuitori și lipsiți de experiență că noua eră pe care a propovăduit-o Hristos și o pune în practică Biserica a eșuat în a-i ajuta pe oameni. ***Se spune că s-a încheiat epoca peștelui (a lui Hristos) și începe epoca vărsătorului, a noului hristos, care este însă de fapt antihristul.***

Pentru că slujitorii fiarei știu că tot ce este nou, inedit îi impresionează și îi atrage pe oameni, și-au numit „*New Age*” mișcarea lor antihristică, atee și eclesiomahă (luptătoare împotriva Bisericii), care va impune un „*Sistem Nou*”, ***care îndreptățește și legiferează toate patimile oamenilor: desfrânare, preadesfrânare, homosexualitate, chiar și zoofilie, prin așa-numita educație sexuală, dizolvarea familiei prin înlesnirea divorțurilor, muzică și divertisment satanic, scăderea patriotismului, revizuirea istoriei și a credinței tradiționale*** etc.

Vom pomeni aici câteva dintre aceste capete ale fiarei, ale antihristului și vom semnală două caracteristici ale așa-zisei „*Ere Noi*”, care vrea să întoarcă omenirea la lumea imorală a epocii de dinainte de Hristos, la robia și tirania lui Lucifer, să excludă, dacă poate, „*zidirea cea nouă*” și pe „*omul cel nou*” al lui Hristos și al Bisericii, să înceteze Biserica Ortodoxă să mai nască sfinți, care îl alungă pe diavolul și pe slujitorii lui.

Împreună-formatori ai acestei vechi „*Epoci Noi*” sunt: **sionismul, masoneria, ocultismul, teosofia, neoidolatria**, iar odrasle ale tuturor acestora sunt **ecumenismul și ecologia**.

Panerezia ecumenismului, care a măcinat Biserica de-a lungul întregului secol al XX-lea, și puterea ei distrugătoare a atins punctul ei culminant în zilele noastre, de vreme ce a reușit să convertească un număr mare de clerici și de teologi, învață prin manifestările sale intercreștine și interreligioase că Hristos, nu este singura cale de mântuire, susține că oamenii pot să se mântuiască și în alte religii, în iudaism, islam, budism, chiar și prin idolatrie, dar și prin ereziile creștine ale papismului, protestantismului și monofizitismului.

Această panerezie pune semn de egalitate, din punct de vedere soteriologic, între creștinism și Biserică pe de o parte și alte religii și erezii pe de alta și combate cu vehemență ideea că numai Hristos mântuiește, că El e Lumina, Adevărul și Viața, combate faptul că mântuirea nu există nicăieri altundeva și că numai Biserica Ortodoxă, care a păstrat autentică și nealterată învățătura Mântuitorului și a Sfinților Apostoli, se identifică cu Una, Sfânta, Soborniceasca (Catolica) și Apostolica Biserică cea mântuitoare și păstrătoare a harului.

Cei care continuăm să arătăm și să propovăduim, potrivit învățăturii Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți, unicitatea mântuitoare și exclusivitatea Evangheliei și a Bisericii suntem caracterizați drept fanatici, intoleranți, lipsiți de iubire. Mulți dintre noi adesea suntem defăimați, ocărâți și prigoniți în multe feluri. Dacă s-ar vota în Grecia legea antirasismului, care este în vigoare în America și care îți interzice să folosești anumiți termeni precum *erezie, rătăcire* etc, am ajunge și la închisoare.

Această nebunie interreligioasă continuă, acest sincretism nu este ceva nou, ci este foarte vechi; el și-a pierdut puterea datorită învățăturii lui Hristos și are drept scop nu să îi ajute pe oameni să se mântuiască, ci să îi lipsească de mântuire, amăgindu-i că și în religia lor se mântuiesc și nu e nevoie să pășească

pe singura cale care conduce la mântuire, calea lui Hristos și a Bisericii, ci să rămână în întunericul altor religii și al ereziilor, ca o Galilee a neamurilor păgâne, care nu vede lumina lui Hristos care a strălucit în întuneric: „*Galileea neamurilor, poporul ce stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit.*” (Matei 4, 16)

Al doilea element distinctiv al „*Noii Ere*” a antihristului, este **mișcarea ecologiei**. Din punct de vedere teologic și duhovnicesc ne pândește pericolul ca și Biserica Ortodoxă să fie atrasă de religia și de adorarea creaturii, adică de o nouă idolatrie, care este cultivată în mod metodic de această mișcare, spre a fi adorată creatura în locul Creatorului. Nu este întâmplător faptul că asociațiile și organizațiile ecologiste de pe întregul pământ sunt conduse de atei și de luptători contra Bisericii Ortodoxe.

Amestecul Patriarhiei Ecumenice în problemele legate de apărarea mediului înconjurător mărește girul acestor organizații și îi reduce la tăcere pe creștini. Ne-am supărat și am fost foarte surprinși când am văzut, în fotografii de pe internet, că la un congres de ecologie patriarhul nostru ecumenic s-a rugat cu reprezentanții altor religii, cu mâinile împreunate pe piept, în poziție de rugăciune, în fața unei sfere ce reprezenta Pământul, pentru ca acesta să se izbăvească de orice rău sau, din punctul de vedere al unora, rugându-se chiar zeiței *Pământ*.

Pentru majoritatea reprezentanților *Noii Ere*, Dumnezeu este de fapt universul întreg, pământul este însuflețit și viu, iar rugăciunile lor îl vor trezi, de vreme ce puterea sa dumnezeiască este așa de mare încât nu înțelege că este în pericol și nu poate să se opună primejdiei distrugerii lui. Este îmbucurător faptul că ziua de 1 septembrie, începutul anului bisericesc, stabilită de Patriarhia Ecumenică drept zi a mediului înconjurător, fapt necunoscut și de neînțeles pentru Sfinții Părinți ai Bisericii, nu a avut nicăieri vreun ecou bisericesc, nici vreo formă de manifestare liturgică.

Cultivarea fricii de o catastrofă ecologică e de la diavolul. Ea ofensează, mai întâi de orice, credința în purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru conducerea și conservarea lumii. Dumnezeu este Creatorul și Păstrătorul lumii și toate se află sub puterea și îndrumarea Lui cea atotputernică. Și dacă am vrea să distrugem pământul printr-o irosire și exploatare irațională a resurselor lui, noi nu am putea. Nu stă în puterile noastre să facem aceasta, ci ne este străin acest lucru. Creația „*suspină și suferă*”⁴ din cauza omului păcătos, fiind adaptată în mod pedagogic de Dumnezeu la comportamentul omului păcătos.

Natura se revoltă împotriva răului tot mai mare și contra păcatului prin diverse manifestări: cutremure, inundații, furtuni, boli; natura însă se liniștește și se supune oamenilor sfinți. Prin urmare, cauza catastrofelor ecologice se află în comportamentul duhovnicesc și moral al oamenilor. Dacă oamenii ar fi învățați să trăiască în simplitate și în modestie și nu ar irosi resursele naturale în lux, în desfrâu și în destrăbălări, nu ar existat deloc probleme ecologice.

De aceea, oricâte programe de protecție a mediului înconjurător s-ar elabora și oricâte congrese ecologice s-ar organiza, nu este posibil ca realitatea ecologică să se schimbe dacă nu se va schimba mai întâi modul de gândire, dar și comportamentul oamenilor, dacă nu va fi ocrotit și purificat mai întâi mediul duhovnicesc de care, însă, nu sunt interesate organizațiile „*Noii Ere*” a antihristului, ele având scopul de a distruge principiile teologice și duhovnicești ale creștinismului, adică credința în Dumnezeu ca și Creator și Proniator al universului, dar și viața ascetică și smerită.⁵

În cadrul imnelor sărbătorii începutului anului bisericesc nu își găsește loc nici o neliniște ecologistă, ci sunt cereri ca Sfânta Treime Dumnezeu să ne dea pâinea cea de toate zilele,

⁴ **Romani 8, 22:** „Căci știm că până acum toată făptura suspină laolaltă și suferă în durerile nașterii.”

⁵ Vezi Protopresbiter Theodoros Zisis, *Ortodoxie și ecologie*, Tesalonic, 1994.

vremuri line și pașnice, pământului să îi dea roade bune și din cer să cadă ploi line, să dea conducătorilor biruințe împotriva păgânilor, să învingă ereziile, să ne umple de dumnezeiasca Sa învățătură, să trăim noul an plăcând Domnului, schimbându-ne în bine, cu fapte duhovnicești și să nu înceteze Dumnezeu a ne acoperi cu mila și cu iubirea Lui de oameni.

Să adăugăm și noi cereri precum acestea: să ne izbăvească Dumnezeu de așa-zisa „*Nouă Eră*” a antihristului și de roadele ei, care au ajuns în interiorul Bisericii și o profanează prin ecumenism și să ne ajute în apărarea mediului duhovnicesc, care va mântui și pe cel natural sau fizic. Amin.

Panerezia ecumenismului intercreștin sincretist

Când apare o erezie nouă, păstorii Bisericii, confirmând ceea ce au jurat la hirotonia lor ca arhieriei sau preoți, o înfruntă, pentru a fortifica și delimita de ea credința ortodoxă și, în acest fel, să îi apere pe credincioși de întinarea ereziei. În zilele noastre a apărut, ca unul dintre semnele vremurilor din urmă și ca „*un lup înverșunat, care nu va cruța turma*” (**Fapte 20, 29**), panerezia ecumenismului sincretist intercreștin și interreligios.

Ecumenismul, așa precum se știe, a fost condamnat ca panerezie de Sfântul Părinte contemporan al Bisericii Ortodoxe Sârbe, Cuviosul și de Dumnezeu purtătorul Părintele Iustin Popovici, profesor de dogmatică, care în lucrarea sa excepțională „*Biserica Ortodoxă și ecumenismul*” scrie: „*Ecumenismul este un nume comun pentru falșii creștini, pentru falsele biserici ale Europei Occidentale. În el se află inima tuturor umanismelor europene, în frunte cu papismul. Toți acești creștini falși, toate aceste false biserici nu sunt altceva decât o erezie alături de altă erezie. Numele evanghelic comun al lor este panerezie*”.⁶

Sursa și izvorătoarea ecumenismului este masoneria, care promovează prin acesta religia mondială a luciferismului, iar sursa și izvorul masoneriei este sionismul internațional⁷, care a transformat religia dumnezeiască a Vechiului Testament și a

⁶ Sf. Justin Popovici, *Biserica Ortodoxă și ecumenismul*, Tesalonic, 1974, p. 224.

⁷ *Enciclică pastorală la Duminica Ortodoxiei*, Pireu, 2013; Arhimandritul Haralambos Vasilopoulos, *Ecumenismul fără mască*, Editura Orthodoxos Typos (Presa Ortodoxă), Atena, 1988, pp. 43-45, 107-108; Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Declarație despre masonerie*, pe pagina de internet <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

profeților în cel mai infam luciferism prin Kabala și Talmud, lucrări ale rabinilor iudaismului rătăcit și ale obsesiei lor despre conducerea și guvernarea lor mondială prin *cel așteptat*, adică prin falsul mesia (antihristul).

Ecumenismul acționează la două niveluri: intercreștin și interreligios. Astfel s-a format ecumenismul intercreștin și cel interreligios. Ecumenismul intercreștin promovează unirea diferitelor erezii creștine (papistași, protestanți, anglicani, monofiziți etc) cu Biserica Ortodoxă, pe criteriul minimalismului dogmatic.

Conform principiului ecumenist al „*sincretismului dogmatic intercreștin*”, diferențele dogmatice dintre eretici și Biserica Ortodoxă sunt doar tradiții locale și ele trebuie evitate pentru binele unității „*Bisericii*”, care poate să se exprime printr-o varietate de forme și de poziții diferite.

Ecumenismul intercreștin, considerând că în toate religiile există elemente pozitive, promovează unirea dintre acestea și mai ales cea între așa-numitele trei religii *monoteiste* ale lumii: creștinismul, mahomedanismul și iudaismul, adică promovează așa-numita „*religie universală*.” Conform principiului ecumenist al „*sincretismului interreligios*” trebuie să fie evidențiate așa-zisele „*elemente teologice comune*” care există în toate „*religiile monoteiste*”, astfel încât să fie clădită unitatea religioasă a lumii.

Pentru punerea în practică a țelurilor lui, ecumenismul inventează diferite teorii eretice despre *Biserica extinsă, Bisericile surori, teologia baptismală, Biserica universală nevăzută, teoria ramurilor, a celor doi plămâni, a minimalismului sau maximalismului dogmatic, a teologiei postpatristice sau neopatristice, a teologiei euharistice, a teologiei postsinodale, a Bisericilor incomplete, a misteriologiei defectuoase și nedepline, a transformării pogorământului în lege și dogmă, teoria că Patriarhul Constantinopolului este primul fără egal* (primus sine paribus), care sunt străine învățăturii și teologiei dogmatice ortodoxe⁸.

⁸ Enciclică pastorală la Duminica Ortodoxiei, Pireu, 2013.

Ecumenismul accentuează dialogurile teologice ecumeniste contemporane, care sunt aranjate dinainte cu abilitate, la care domnește lipsa mărturisirii ortodoxe, lipsa de sinceritate a eterodocșilor, supraaccentuarea iubirii, neaccentuarea adevărului, ascunderea sau contrafacerea textelor biblice, mai ales cel din Evanghelia după Ioan: „*ca ei să fie una, așa cum suntem Noi*” (**Ioan 17, 11**) și „*Duhul suflă unde vrea*” (**Ioan 3, 8**), practica de a nu fi discutate cele care ne despart, ci cele care ne unesc, recunoașterea reciprocă a eclezialității, a succesiunii apostolice, a preoției, a harului, a Tainelor, dialogul pe poziții de egalitate, amnistierea și disculparea calului troian al papismului, al blestematei Uniunii, participarea la protestantul „*Consiliu Ecumenic al Bisericilor*” (mai degrabă al ereziilor), semnarea de declarații și texte comune antiortodoxe, fără aprobare și hotărâre sinodală (de exemplu cele de la: Lima (Peru, în America de Sud, în anul 1982), Liban (1993), Chambessy, Elveția (1994), Porto Alegre, Brazilia (2006), Ravenna (2007), Pusan, în Korea de Nord (2013) ș. a.) și împreună-rugăciunile anticanonice cu ereticii⁹.

Ecumenismul adoptă și legitimează toate ereziile ca *Biserici* și atacă dogma Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică. El expune, învață și impune o nouă dogmă despre Biserică, o nouă ecleziologie, conform căreia nici o Biserică nu are dreptul să își revendice în exclusivitate caracterul de Biserică Universală și adevărată. Fiecare biserică e o parte, un fragment, nu Biserica întregă. Toate împreună alcătuiesc Biserica. În felul acesta, însă, se surpă granițele dintre adevăr și rătăcire, dintre ortodoxie și erezie și se reușește lupta de dărâmare a Ortodoxiei.

Ecumenismul pune la egalitate toate religiile cu credința cea unică (de Dumnezeu descoperită prin Hristos Cel Înviat) și cu viața în Hristos. În acest fel este contestată dogma revelației și iconomiei mântuitoare, unice în lume, a Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu Cel întrupat, precum și realizarea în continuare a lucrării Lui mântuitoare de Biserica cea Una și Unică, Sfântă,

⁹ *Ecumenismul*, Edit. Sfintei Mănăstiri Paraklitou, Oropos, Atica, 2004, p. 11-18.

Sobornicească și Apostolică, prin Sfântul Duh Cel lucrător în ea. Ca urmare a acestui fapt rezultă că ecumenismul reprezintă în zilele noastre cea mai mare erezie eclesiologică a tuturor veacurilor, căci ea pune la egalitate toate religiile și credințele.¹⁰

Cu durere și cu părere de rău se constată că ecumenismul a înrobit aproape toate Bisericile Ortodoxe și ierarhiile lor, care gândesc în mod papistășește și ecumenist (cu excepția Patriarhiei Georgiei și a Bulgariei), așa cum o dovedesc faptele și declarațiile lor ecumeniste inadmisibile¹¹.

Ceea ce este straniu în cazul ecumeniștilor ortodocși este faptul că, deși aceștia atribuie titluri de eclezialitate ereticilor, nu îndrăznesc, spre a fi consecvenți cu declarațiile lor, să treacă la împărtășirea comună cu aceștia, deoarece știu că din acea clipă ei își vor pierde demnitatea eclezialică (vor fi caterisiți, conform Sfintelor Canoane ale Ortodoxiei, pentru împreună-rugăciunea cu ereticii – n.tr.).

Aceasta nu constituie cea mai izbitoare dovadă a ereziei ecumenismului? Dacă într-adevăr ei cred în declarațiile lor provocatoare, să îndrăznească și a se împărtăși cu eterodocșii, căci altfel ei dovedesc inexistența titlurilor de eclezialitate pe care le atribuie falșilor episcopi ai ereticilor.

Din păcate, ecumenismul a reușit schimbarea căii patristice și canonice bimilenare atât a Bisericii noastre mame, a centrului Ortodoxiei, Patriarhia Ecumenică de Constantinopol¹² (din anul 1964), cât și a altor Biserici autocefale, într-o atitudine ecumenistă. Dar nici Sfântul Munte Athos, Chivotul Ortodoxiei, Grădina Maicii Domnului nu a rămas neatins și neinfluențat.

¹⁰ Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Mărturisirea de credință împotriva ecumenismului*, iulie 2009, pp. 23-24.

¹¹ Protopresbiter Theodoros Zisis, *Ortodoxia este acum în mare pericol*, în revista *Theodromia* (ianuarie-martie 2007), pp. 94-98.

¹² Protopresbiter Gheorghios Metalinos, *Patriarhia ecumenică și ecumenismul*, în lucrarea *Ecumenismul: naștere-așteptări-dezamăgiri*, Actele și referatele Congresului Științific Interortodox, Aula Universității Aristotel din Tesalonic, volumul I, Editura *Theodromia*, pp. 233-250.

Ecumenismul a erodat și Facultățile de Teologie, în care nu se mai predă teologia ortodoxă patristică, ci cea ecumenistă. Subordonarea față de ecumenism continuă să crească, datorită:

- a) lipsei de cateheză a credincioșilor în probleme de dogmă;
- b) lipsei de mijloace obiective de informare a poporului lui Dumnezeu;
- c) secularizării clerului și a poporului¹³.

Ecumenismul pune la îndoială de fapt credința și tradiția noastră ortodoxă patristică, împrăștiie îndoiala și confuzia în inimile credincioșilor ortodocși și îi face să șovăie pe mulți frați iubitori de Dumnezeu, conducându-i spre dezbinări și schisme și atrage turma în rătăcire și spre distrugere duhovnicească¹⁴.

Ecumenismul în ansamblu constituie o problemă pastorală și soteriologică foarte mare, pentru că el zguduie din temelii, infirmă mântuirea și îndumnezeirea după har a omului. Desigur, pericolul nu se referă la Biserică, care nu poate să fie distrusă, pentru că este Trupul lui Hristos, are drept Cap pe Hristos „și porțile iadului nu o vor birui” (**Matei 16, 18**), ci la membrii Bisericii, la credincioși, care sunt în pericol de a pieri dacă se va pierde dreapta credință și vor domni erezia și înșelarea¹⁵.

După prezentarea de mai sus a fenomenului panereziei ecumenismului, a pericolelor și a tragicelor lui consecințe, atât în dogmatică cât și în învățătura mântuitoare a Bisericii Ortodoxe Universale, constatăm că acum Ortodoxia se află într-un grav pericol. Credem că se impune convocarea cât mai curând a unui Sinod Ortodox, care să cerceteze aceste probleme arzătoare, sub lumina învățăturii și tradiției biblice, patristice și canonice a Bisericii Ortodoxe și să se ia o hotărâre de condamnare atât a ecumenismului, cât și a celor care urmează, învață și transmit

¹³ Idem, pp. 124-126.

¹⁴ Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Mărturisirea de credință împotriva ecumenismului*, iulie 2009, pp. 25-26.

¹⁵ Protopresbiter Theodoros Zisis, *Ortodoxia este acum în mare pericol*, în revista *Theodromia* (ianuarie-martie 2007), pp. 89-94.

altora această panerezie, astfel încât să înceteze scandalurile și confuzia din rândul clerului și al poporului credincios.

Să îndrăznim să rupem lanțurile ecumeniste, să ieșim din închisoarea ecumenistă și să ne eliberăm din robia panereziei ecumenismului, cu puterea dumnezeiască și cu harul Domnului Iisus Hristos, rămânând „*următori ai Sfinților Părinți.*” Amin.

Masoneria

Una dintre înșelările pe care le-a născocit diavolul pentru combaterea lucrării Domnului nostru Iisus Hristos și pentru împiedicarea mântuirii în Hristos a omului este Masoneria sau Francmasoneria, care acționează în societate sub acoperirea și ocrotirea legilor și a statelor. Masoneria funcționează, cel puțin în Grecia, ca „*Fundație*”, recunoscută de stat prin decretul prezidențial din 21 ianuarie 1927, prin decretul regesc din 19 iulie 1948 și cel din 23 decembrie 1955. Astfel ea acționează pentru promovarea și împlinirea scopurilor sale.

Masoneria este o organizație care funcționează în mod secret și conspirativ, în colaborare cu alte organizații precum: *Rotary, Lyons, HAN, HEN, Cercetașii, Rositers*¹⁶, având ca și scop principal distrugerea societății și dărâmarea politică și culturală a popoarelor din întreaga lume.

Distrugerea pe care masoneria vrea să o provoace societății grecești a început odată cu înființarea în răsărit a primei Loje, în Smirna, în anul 1745 și apoi la Constantinopol, capitala și conducătoarea Ortodoxiei grecești, în anul 1748¹⁷.

Pătrunderea masoneriei în Răsăritul ortodox, favorizată de climatul cultural european din Asia Mică și de alcătuirea ei

¹⁶ Vezi și ÎPS Serafim al Pireului, *Masoneria, religia antihristului*, Editura Elefteri Ora, Atena, 2012, p. 56.

¹⁷ Pentru stabilirea și dezvoltarea masoneriei în Răsăritul ortodox vezi și Agapios Kolivas Papadonatos, *Combatere a credinței francmasonice* (1782), editată de pr. Prof. Dr. Gheorghios D. Metallinos și Haralambos Minaoglou, Editura Protipes Thessalikes, Trikala-Atena, 2007, p. 9 ș.u. Potrivit bunului cunoscător al masoneriei, Steven Ranciman, „*ideile masoneriei secolului al XIX-lea erau dușmănoase față de bisericile vechi.*” Desigur, prin intrarea unor clerici greci în masonerie s-a reușit „*slăbirea influenței Bisericii Ortodoxe*” (vezi Steven Ranciman, *Marea Biserică în captivitate*, traducere de N. K. Paparodos, Atena, 1979, p. 688).

cosmopolită, a mers în paralel cu pierderea puterii credinței creștine și a tradiției ortodoxe de aici. La sfârșitul secolului al XVIII-lea s-a reușit înființarea de loji masonice în orașele Greciei continentale. Sprijinită mai ales de elementul urban, masoneria acționează în rândul intelectualilor, al comercianților, al celor care au o influență socială asupra populației și al politicienilor.

Se înțelege că masoneria este un mare parazit al societății ortodoxe și trăiește pe trupul ei, cu consecințe cumplite pentru coeziunea și identitatea ei¹⁸, pentru că masoneria este o creație a unor străini, care s-a transplatat în țara noastră și rămâne cu totul străină față de identitatea și cultura noastră și în esența ei este incompatibilă cu aceasta. De aceea, prezența și activitatea ei are ca rezultat dezmembrarea ideologică a societății, devreme ce se dezvoltă ca o tumoră pe trupul ei. Acest lucru este conștientizat la nivel popular, căci imoralitatea este caracterizată adesea drept comportament „*de mason*”!

În ultimii ani activitatea masoneriei s-a intensificat, din cauza instabilității situației politico-sociale a țărilor lumii. Ea își tăinuiește caracterul religios, care, însă îi este fundamental. Această tăinuire a masonilor, însă, se lovește de divergența cu propriile lor texte, precum *Carta Statutului și Regulamentul General al Lojei*, dar și de declarațiile, de-a lungul timpului, ale unor masoni cunoscuți. Important este faptul că acest caracter de religie al masoneriei este cunoscut și de poporul ortodox și de conducătorii lui duhovnicești și e afirmată cu fiecare ocazie, pentru demascarea masoneriei și apărarea turmei ortodoxe.

Deja de la prima combatere clară a masoneriei în Grecia, de către monahul aghiorit Agapie Papadonatos¹⁹, este abordată masoneria ca o religie care se opune Ortodoxiei și creștinismului în general. „*Credința francmasonică este cea mai nelegiuită și*

¹⁸ Vezi Protopresbiter Gheorghios D. Metallinos, „*Masoneria în Răsăritul nostru*”, în cartea aceluiași autor *Mărturie despre probleme duhovnicești și sociale*, Editura Stupul Ortodox, Tesalonic, 2010, p. 53 ș.u.

¹⁹ *Idem*, vezi nota 2.

mai vătămătoare pentru neamul omenesc din câte credințe greșite au existat de la începutul lumii și până azi.” Monahul Agapie concluzionează că masoneria este un anticreștinism și respingerea totală a creștinismului.

Caracterul religios al masoneriei a fost arătat de Comisia Interortodoxă (întrunită în Sfântul Munte Athos, în anul 1930), dar și de profesori ai Facultății de Teologie a Universității din Atena, în anul 1933, a căror opinie a fost adoptată de Sfântul Sinod al Bisericii Greciei²⁰ în același an. Hotărârea sinodală respectivă a fost reafirmată în anii 1968, 1972 și 1996, fiind tipărite în acest sens și broșuri speciale „*Către popor*”, în 1982 și 1996, dar și prin Enciclica Sfântului Sinod din martie 2014.

Din textele masoneriei se dovedește că aceasta crede într-o zeităte, numită Mare Arhitect al Universului (M.A.U.). Masoneria are slujbe care poartă aceleași nume ca cele ale Bisericii (”*taine*”, de exemplu: cununie, botez; cult, simboluri, sfințire de templu, înmormântare) cu o rânduială ceremonială specială. În textele masonice M.A.U. este făcut cunoscut prin nume ca: *Lucifer, Diavol, Satana, Beelzebul, Veliar, Bafofet, Demon* ș.a.

Așadar, mărturisirea masoneriei însăși despre caracterul ei religios este clară.²¹ În Constituția Marii Loje a Greciei (20 decembrie 1949) se declară categoric: „*Masoneria liberă crede în existența lui Dumnezeu, numit Marele Arhitect al Universului.*” Iar în Enciclopedia Masonică a lui N. Laskaris, tipărită cu aprobarea Marii Loje a Greciei și în articolul *Religie și Francmasonerie*” citim: „*religia masonică nu face diferențieri. Acceptă în sânul ei primitor bărbați ai oricărei învățături și nu favorizează*

²⁰ Hotărâre referitoare la Masonerie a Ierarhiei Bisericii Greciei.

²¹ În revista masonică *Pitagora-Cunoscătorul*, 1935, într-un articol al teoreticianului lojei, A. Pike, citim: ”*Francmasoneria urmărește răspândirea numai a propriului ei ”crez” ca o religie univversală care se învață de la natură și cu ajutorul logicii. Lojele masonice nu sunt temple iudaice sau musulmane sau creștine. Masoneria reia principiile morale ale tuturor religiilor... Ea ia ce este mai bun din toate crezurile...*”; vezi N. Psaroudakis, *Masoneria. Vipera Sionismului*, Editura Frontul Ortodox, Atena, 1991, pp. 116-117.

sau dezaprobă nici o dogmă religioasă... Religia masoneriei este religia generală a naturii și a revelației primordiale – a celei moștenite de noi de la clerul ei antic și patriarhal – întru care toți oamenii pot să coexiste.”

Acest caracter sincretist și idololatriu al masoneriei este fățiș, precum și caracterul ei anticreștin, lucru care se vede din conducerea ei, care se opune catolicității și ecumenicității Bisericii și credinței creștine. Acest lucru e subliniat în hotărârea Bisericii Greciei din anul 1933, conform căreia masoneria „*nu este doar o organizație filantropică sau o școală filosofică, ci constituie un sistem de inițiere în religiile de mistere care ne aduce aminte de religiile și de cultele de mistere vechi grecești... Este vorba de o religie de mistere, întru totul diferită și străină de religia creștină... care caută să cuprindă la sânul ei întreaga omenire, înălțându-se pe sine ca pe un fel de superreligie.”*

Și arhimandritul Epifanie Theodoropoulos, om luminat duhovnicește și teolog, remarcă faptul că masoneria „*are ambiția de a ajunge religia întregii omeniri... să devină o superreligie*”²². Masoneria este „*un cult păgân secret, ostil credinței imaculate a Bisericii Universale Ortodoxe.*” Adică ea este în mod clar o religie și o credință anticreștină și idolatră. Masonii sunt „*adoratori ai diavolului și sataniști, adepți ai religiei antihristului.*”²³

Se constată, de asemenea, faptul că masonii, cel puțin cei din cele mai înalte grade ale lor, sunt adoratori ai diavolului, se roagă lui Lucifer ca Bafomet, așa cum îl numesc pe dumnezeul lor cu chip de țap. De altfel sunt indiscutabile și legăturile lor cu vrăjitoria. Bunul cunoscător al masoneriei, P. Naudon, ne spune că anumite ceremonii au ca scop „*practicarea magiei, care este*

²² Arhim. Epifanie Theodoropoulos, *Masoneria sub lumina adevărului*, Editura Patmos, Atena, 1965, p. 18. Scopul ei este promovarea sincretismului religios în cadrul ecumenismului (intercreștin și interreligios), prin devalorizarea oricăror tradiții și idealuri religioase.

²³ „*Scrisoare deschisă către Consiliul Suprem de gradul 33 al Marii Loje a Greciei*”, în ziarul *Orthodoxos Typos*, 30 noiembrie 2012.

*folosită de om pentru ca să aibă înrâurire asupra lumii (să poată manipula lumea – n.tr.)*²⁴.

Argumentul masoneriei că ea nu se ocupă cu politica și nu se amestecă în desfășurarea evenimentelor politice nu e adevărat. Caracterul religios al masoneriei, care funcționează în mod expansionist, merge alături de participarea sa directă la procesele politice internaționale. Activitatea ei politică urmărește exercitarea influenței asupra persoanelor politice pentru manipularea desfășurării politicilor internaționale.

Așadar, masoneria nu este deloc o organizație filantropică, așa cum pretinde ea, având ca scop păstrarea moralei în lume. Scandalul Lojei italiene P 2 din anul 1981 a fost una dintre cele mai mari dovezi despre legătura masoneriei cu intrigile politice²⁵.

Prin activitatea ei politică, masoneria se dovedește antide-mocratică, devreme ce ea subminează funcționalitatea societății democratice și siguranța statală, mai ales în perioade de criză. „*Clubul Bildenberg este o superlojă... un comitet de conducere mondial infam, care acționează pentru dizolvarea neamului și a statului și pentru promovarea în rândul maselor a ideii necesității unei supraconduceri mondiale.*”²⁶ Așadar, ea promovează țelurile globalizării: zdrobirea tuturor popoarelor de pe pământ.

Asociația masonică *Illuminati* arată pe față și susține forma de „*guvernare mondială*”, ca și conducătorii politici care au o legătură specială cu Clubul Bildenberg. În paralel, masoneria își

²⁴ Paul Naudon, *Freancmasoneria*, traducere de Gheorghios Zografakis, Atena, 1996, pp. 109-110.

²⁵ Loja, în colaborare cu Mafia, cu CIA și cu Banca Vaticanului a participat la răsturnarea democrației italiene și la subordonarea ei față de SUA; vezi N. Psaroudakis, *Masoneria. Vipera ...*, pp. 90-98; K. Tsarouhas, *Masoneria în Grecia*, Editura *Ellinika Grammata*, Atena, 2004.

²⁶ În legătură cu aceasta vezi articolul lui în ziarul *Orthodoxos Typos*, 1 mai 2009. În revista masonică *Ilissos*, iulie 1956, p. 66 citim că „*guvernarea mondială este o necesitate.*”

instruiește membrii „*spre a dobândi o lipsă de scrupule față de problemele naționale importante.*”²⁷

De altfel, jurămintele înfricoșătoare pe care le fac masonii în timpul inițierii lor batjocoresc persoana umană și împart societatea, pentru că se face deosebire între masonii „*cei curați*” și oamenii „*nelegiuți*”, adică toți ceilalți oameni, având drept consecință eliminarea celor săraci, a țăranilor, a muncitorilor și a tuturor negrilor de pe fața pământului. Dar nici masonii de grade inferioare nu cunosc cele uneltite de masonii de cele mai înalte grade. „*Cei neinițiați în gradele superioare masonice sunt victime tragice ale unei înșelăciuni nemiintâlnite.*”²⁸

Așadar, argumentul masonilor că rămân creștini ortodocși fideli dovedește ori că ei nu cunosc creștinismul în ansamblul lui, ori că vor să ne înșele. Iar acest lucru se întâmplă deoarece ei nu își arată identitatea adevărată. Este clar caracterul ireconciliabil și incompatibil al calității de mason cu cea de creștin ortodox. Aceasta este constatarea tuturor ortodocșilor care s-au ocupat în mod sistematic de studierea problemei masoneriei.

Masoneria, socotind și pe Hristos printre „*misticii*” ei, urmărește de fapt prinderea în capcană a creștinilor, încercând să creeze impresia, desigur celor care nu au o temelie solidă în credința creștină, că în învățătura ei este păstrat Iisus Hristos cel propovăduit de sfinții noștri. Ceea ce se reușește, însă, este blasfemia Întemeietorului credinței noastre, prin negarea unicității și exclusivității Lui în mântuirea omului și a lumii.

Potrivit vrednicului de pomenire Mitropolit Ambrozie de Elefteroupolis, „*inițierea în masonerie a oricărui creștin ortodox constituie... lepădare de credința ortodoxă și aderarea la o altă religie.*” Dar și Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a declarat, în anul 1933, că „*se cuvine ca fiii credincioși ai Bisericii să se țină departe de masonerie.*”

²⁷ În legătură cu aceasta vezi Vasilios Lambropoulos, *Dicționarul negru al masoneriei*, Atena, 2001, p. 13.

²⁸ *Ibidem*, p. 7 ș.u.

În acest punct, însă, se comit greșeli foarte grave de către acei ierarhi care, primind pentru Mitropoliile lor daruri și donații bănești din partea lojelor masonice, promovează și sprijină activitatea acestora. Scrisorile de mulțumire ale acestor mitropoliți sunt publicate apoi în revistele masonice și ele devin astfel cea mai bună publicitate în favoarea masoneriei, cât și prilej de ademenire a membrilor neinformați ai poporului ortodox.

De altfel, patriarhi și patriarhii acordă adesea decorații și alte distincții unor masoni oficiali cunoscuți. Acest lucru se întâmplă pentru asigurarea, potrivit părerii lor, a sprijinului din partea masoneriei. În esență, însă, este vorba de trădarea credinței noastre imaculate și renegarea lui Hristos și a Ortodoxiei și, în același timp, căderea din vrednicia de cleric și păstor al trupului eclesial. Există, însă, și ceva mai rău. Nu se ia atitudine pentru dezmințirea celor publicate în revistele masonice despre unii clerici ortodocși care ar fi masoni. Ce alt lucru reușește, însă, această tăcere decât să confirme argumentele masonilor? Și iată că masoneria, pentru provocarea de impresii, menționează ierarhi ai Bisericii Ortodoxe ca fiind membrii ei, dar doar după moartea lor, când nu mai este posibil să mai primească de la cei calomniați răspunsul cuvenit.

Este, însă, posibil – și necesar – ca Bisericile, clericii care sunt prezentați de loje ca masoni, să dezmință public și cu tărie cele scrise în publicațiile masonice și să lupte pentru reabilitarea memoriei așa-zișilor clerici masoni, dar și pentru liniștirea sufletelor credincioșilor și pentru accentuarea incompatibilității calității de mason cu aceea de credincios ortodox.

În fața anunțului masoneriei că un cleric grec vestit a fost inițiat de curând în gradul al 18-lea și că au fost primiți în rândurile masoneriei încă alți trei clerici, cu curaj am declarat că vom depune plângere penală, ca să se vadă dacă „*în afară de sataniști, masonii sunt și calomniatori ai Bisericii Ortodoxe*” și că vom aduce problema în discuția Sfântului Sinod al Greciei.

Drept rezultat, masonii au răspuns că ei „*au făcut o greșeală*” (când au publicat cele menționate mai sus – n.tr.)²⁹!

Este, de asemenea, important faptul că Biserica Ortodoxă a luat de mult timp poziție împotriva masoneriei, subliniind rolul ei întunecat și caracterul ei anticreștin. Prima condamnare a masoneriei în cadrul Patriarhiei Ecumenice a avut loc aproape în același timp cu înființarea lojilor din „*Răsăritul ortodox*.” Mărturia unui document aghiorit menționează publicarea unei scrisori sinodale de condamnare a masoneriei în anul 1745³⁰.

De asemenea, anatema patriarhală din 1793 (patriarhul Neofit al II-lea) îi includea și pe „*adeptii lui Voltaire, pe francmasoni, pe adeptii lui Rossos și ai lui Spinoza*”, promotorii Revoluției franceze. Elogiem de asemenea ierarhia Bisericii din Grecia pentru condamnarea oficială repetată a masoneriei (1933, 1968, 1972, 1996, 2014), cât și pentru broșurile cu textele ei „*Către popor*” editate de-a lungul timpului (în 1984 și în 1996), pentru apărarea turmei de boala masonică. Ierarhi precum mitropoliții Augustin al Florinei și Ambrozie de Elefteroupolis, au condamnat în mod repetat, în predicile și în scrierile lor, rătăcirea masonică, apărând turma ortodoxă de pericolul masonic. Exemplul lor îl urmează și astăzi mulți mitropoliți de-ai noștri, care nu încetează ca prin declarații, articole în ziar și prin cărțile lor să lumineze turma lor și întreaga lume ortodoxă.

Dincolo de informarea continuă a oamenilor, în parohiile noastre este nevoie să existe tactica pastorală necesară pentru înfruntarea masoneriei, dar și pentru abordarea acelor ortodocși care au fost atrași în rândul masoneriei. Nu trebuie să uităm că rugăciunea este cea mai mare armă a noastră și în acest caz³¹.

Este nevoie să se interzică și participarea celor dovediți ca fiind masoni activi la Sfintele Taine ale Bisericii, nu numai

²⁹ Vezi ziarul *Orthodoxos Typos*, numărul 139 din 2012, p. 7.

³⁰ În legătură cu aceasta vezi Agapios Kollivas, *op. cit.*, p. 12.

³¹ Vezi rugăciunea din Liturgia Sfântului Vasile cel Mare: „*pe cei rătăciți îi întoarce și îi unește cu Sfânta Ta Biserică Universală și Apostolică.*”

la Dumnezeiasca Împărtășanie, dar și ca nași la botezuri. De asemenea, o grijă permanentă a preoților trebuie să fie informarea catehetică și sprijinirea acelor familii în care unul din membri aparține unei loje masonice, pentru abordarea lor creștină.

Însă mult mai energică trebuie să fie atitudinea ierarhiei față de acei credincioși care cred că pot să rămână ortodocși, în pofida înrolării lor în masonerie. Este nevoie ca toți aceștia să fie informați și catehizați, dar mai mult cei care își exprimă dorința de a părăsi masoneria și a se întoarce la Biserica Mamă.

Este nevoie ca și aceștia să fie catehizați, pentru că părăsirea trupului eclezial este rod al indiferenței față de adevărul ortodox. Cei care nu au experiența vieții ortodoxe cad ușor victime propovăduitorilor ereziilor și ai masoneriei. Întoarcerea în Biserică trebuie să se facă prin semnarea unei declarații de lepădare de masonerie, așa cum se întâmplă cu toți cei care se întorc de la erezii la Ortodoxie. Întrucât masoneria nu este o erezie „creștină”, ci este o panerezie și o religie satanică, după semnarea scrisorii de lepădare de masonerie este nevoie să se facă din nou Mirungerea celui întors, dacă fusese inițiat în oricare dintre gradele masonice. Pe de altă parte, dacă se dovedește înrolarea unui cleric ortodox în masonerie, caterisirea lui este un imperativ al tradiției noastre, „*pentru ca și ceilalți să aibă teamă.*” (I Timotei 5, 20)

Revocarea decretelor în favoarea masoneriei și desființarea lojelor masonice este datoria fiecărui stat. De asemenea, este nevoie să fie desființată Fundația Masonică din Grecia, pentru că apare ca și fundație, în vreme ce din punct de vedere legal ea s-a abătut de la scopurile înființării sale. Amin.

Panerezia ecumenismului interreligios sincretist

Noi, creștinii ortodocși, nu avem nimic mai de valoare în viața aceasta decât identitatea noastră, sensul nostru de *a fi*, ontologia noastră, care este credința ortodoxă. Bucurați-vă și vă veseliți, pentru că Sfânta Treime Dumnezeu a revărsat harul Său din belșug peste noi și ne-a dăruit cea mai mare binecuvântare și cinste, ne-a încredințat cel mai mare privilegiu, acela de a fi ortodocși, de a crede în mod ortodox și de a aparține unicei corăbii a mântuirii, care este Biserica Ortodoxă cea Una, Sfântă, Universală și Apostolică! De aceea suntem datori să îi aducem zi și noapte mulțumiri neîncetate lui Dumnezeu Cel slăvit în Treime pentru acest dar suprem al Lui față de noi, nevrednicii și netrebnicii robii Lui.

Biserica Ortodoxă este Biserica cea unică și irepetabilă, este curată și neprihănită și se roagă pentru unitatea întregii lumi, vrând ca întreaga creație să ajungă (unită prin omul îndumnezeit – n.tr.) la Sfânta Treime.

Biserica Ortodoxă nu este, mai înainte de orice, o religie, ci este revelație. Religia este o încercare antropocentrică de înduplecare a lui Dumnezeu sau a oricăror altor zeități pentru ca fiecare om să simtă siguranță și pace psihologică și pentru a da în final un sens morții.

Religia, de asemenea, este din punct de vedere al suferinței umane, satisfacerea dreptății dumnezeiești. Religia e fenomenul mișcării omului spre Dumnezeu, omul îl caută pe Dumnezeu. *„Biserica, însă, nu propune mișcarea omului spre Dumnezeu, ci a lui Dumnezeu spre om. Ea nu se clădește pe căutarea religioasă a omului, ci pe descoperirea de Sine lui Dumnezeu, Care îl invită pe om la o raportare cuvenită față de El. Din acest punct*

*de vedere, creștinismul ortodox este revelație, nu religie. Însă, deja prin raportarea omului față de revelația lui Dumnezeu apare fenomenul religiei. Specific, însă, în acest caz este faptul că religia apare ca fenomen secund. Nu mai e mișcarea pentru găsirea lui Dumnezeu, ci strădania de trăire a revelației Lui.*³²

Așadar, Ortodoxia este revelație, nu religie. Ortodoxia e revelația adevărului unic, personalizat, desăvârșit, mântuitor și dumnezeiesc, în persoana divino-umană a Dumnezeului-Om întrupat, Domnul și Dumnezeu și Mântuitorului Iisus Hristos. Sfânta Treime Dumnezeu se descoperă prin Întruparea celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi, a Fiului lui Dumnezeu.

Sfântul Nicodim Aghioritul, vorbind de sensul termenului „*religie*”, remarcă faptul că numele de *religie* și-a luat originea de la traci, care, pentru că aveau diverse supersiții legate de demoni, au dat prilejul grecilor să numească religie cultul acordat demonilor, cum spune Sfântul Grigorie Teologul: „*nu ale tracilor sunt aceste destrăbălări, ci ale celor care au făcut o religie din acest cuvânt.*”

Sfântul Grigorie Teologul definește *religia* astfel: „*este cinstea față de demoni, în vreme ce credința e cinstirea Treimii.*” Din aceste cuvinte, arată Sfântul Nicodim Aghioritul, tragem concluzia că nu vorbesc ad literam cei care folosesc numele de *religie* pentru preasfânta noastră credință, pentru că acest nume a fost dat de greci în primul rând pentru credința în demonii cei răi și nu trebuie să se refere acest termen la Biserica lui Hristos. În fine, Cuviosul Nicodim recomandă ca în locul numelui de *religie* să fie folosit cel de *credință* sau *evlavie* sau cei de *Ortodoxie* sau *cucernicie*³³.

³² Ghe. Mantzaridis, *Sociologia creștinismului*, Editura Pournaras, Thesalonica, 1999, p. 165.

³³ Sfântul Nicodim Aghioritul, *Comentariu la cele șapte epistole sobornicești ale Apostolilor: Iacob, Petru, Ioan și Iuda*, Editura Stupul Ortodox, Tesalonica, 1986, pp. 72-75.

Erezia creștină este contestarea sau degradarea în parte sau în întregime a adevărului și a iubirii adevăratului Dumnezeu Treimic. Ortodoxia nu este o organizație, nici o asociație, nici un partid politic, nici filosofie, ci este Trupul lui Hristos Cel viu, este un organism divino-uman. Biserica Ortodoxă este Hristos cel mântuitor. Ea nu are nici o legătură cu religiile și cu ereziile. Ea este Împărăția cerurilor, este Paradisul pământesc și ceresc³⁴. În ultimă instanță, Ortodoxia este Împărăția, fapt pe care îl mărturisim toți ortodocșii prin fraza de început a Sfintei Liturghii, adică prin cuvintele: „*Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.*”³⁵

Așadar, nu ar trebui să fie declassată Ortodoxia la nivelul de religie, căci atunci ea este târâtă fără voie în amestecătura interminabilă a întâlnirilor și conferințelor interreligioase. De vreme ce Ortodoxia nu este religie, nu ar trebui să aibă nici un loc în nebunia paneretică a adunărilor interreligioase.

Ecumenismul este o mișcare mondială a sionismului, care are ca scop unic cucerirea politică și religioasă a întregii lumi! **Ecumenismul religios** este mișcarea de unire, în prima etapă, a ereziilor Occidentului cu Ortodoxia, fără a avea drept credință comună pe cea ortodoxă, ci rămânând între Ortodoxie și erezii diferențele dogmatice foarte mari, iar în a doua etapă este unirea tuturor religiilor într-o **panreligie**.

Scopul lui final, însă, este să nimicească creștinismul și mai ales Ortodoxia, care deține Adevărul. Și urmărește ca în faza finală a acestui plan să înlocuiască cultul lui Dumnezeu Cel Unul cu cultul lui satana!

Panreligia se exprimă prin trei litere „**MRA**”. Acest MRA este un cuvânt de origine egipteană și a început să fie folosit în secolul al XIII-lea î.Hr., în epoca faraonului Amenhotep, care a

³⁴ Protopresbiter Gheorghe Florovsky, *Trupul lui Hristos Cel viu: o interpretare ortodoxă a Bisericii*, traducere de I.K. Papadopoulos, ediția a II-a, Fundația Patriarhală de Studii Patristice, Thesalonica, 1981.

³⁵ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Rânduiala Dumnezeieștii Liturghii*, în P.G. 63, 907.

încercat să înlăture pe toți falșii zei egipteni și ereziile existente atunci și să le contopească într-o religie cu un singur dumnezeu³⁶.

Panerezia ecumenismului interreligios crede că toate religiile sunt la fel. Creștinismul nu este singura cale de mântuire. Mântuirea poate fi găsită și în islamism, în iudaism, în hinduism, în budism, chiar și în idolatrie. Toate religiile sunt diferite căi de mântuire. În acest fel se urmărește falsa unire a tuturor religiilor într-o singură panreligie. Tendința principală este de a arăta că nu există diferențe dogmatice între religii, în esență ele sunt la fel.

Ideile panreligioase greșite de mai sus sunt îmbrățișate și de mișcarea „*Noua Eră a Vărsătorului*”, adică a antihristului, care promovează panreligia, conform căreia nu există un adevăr unic. Adepții „*Noii Ere*” spun: „*Crede orice vrei, însă să nu fie cu un sens unic, adică să nu crezi că numai tu ai adevărul și că numai credința ta este adevărată. Toate religiile sunt căi la fel de bune și conduc la același scop, la același final. Religiile sunt forme, Dumnezeu este esența.*”

Acesta, însă, este pluralism dogmatic. Adepții New Age de fapt cred și propovăduiesc că noi creștinii, devreme ce vrem să monopolizăm adevărul, suntem ființe mai puțin evolute. În fond, ei cred că se află la un nivel evolutiv superior, pentru că sunt oameni ai „*Noii Ere*”, în timp ce noi, creștinii, ne aflăm la un nivel inferior. Așadar nu suntem egali. Noi, ortodocșii, suntem considerați „*blocați în vechea epocă a lui Hristos*”, de aceea ne calomniază ca fanatici, intoleranți, rasiști și fundamentalști³⁷.

În timp ce Sfinții slăviți Apostoli și Ucenici ai Domnului Iisus Hristos și toți sfinții noștri propovăduiesc că Hristos este singura cale de mântuire – „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” – că Hristos este unica Lumină a lumii, precum cântăm în Sfânta Liturghie: „*am văzut Lumina cea adevărată, am primit Duhul*

³⁶ Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, *Ecumenismul fără mască*, Editura *Orthodoxos Typos*, Atena, 1988, pp. 23-24, 94.

³⁷ Monahul Arsenie Vliangoftis, *Ereziile contemporane, o amenințare reală*, Editura Parakatathiki, Thesalonic, 2004, pp. 76, 87, 257-258.

cel ceresc”, că Hristos este revelația deplină a adevărului, este Adevărul Însuși, e Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, că nu există dincolo de Hristos un alt adevăr, în prezent ce se crede?

Ce spune această nouă înșelăciune a diavolului? La întâlnirile interreligioase se folosește aceeași minciună pe care a folosit-o diavolul cu protopărinții Adam și Eva. El a tăgăduit atunci tot ce le-a spus Dumnezeu și le-a dat cuvântul lui, care nu este cuvânt de mântuire, ci de cădere și de distrugere. Atunci diavolul le-a spus: *„Nu ascultați ce vă spune Dumnezeu, căci Acesta nu vă spune adevărul. Nu veți păți nimic dacă veți mânca din fructul interzis.”* Acum, prin întâlnirile interreligioase ni se spune: *„Nu ascultați ce vă spune Biserica, cum că Hristos este unicul drum spre mântuire. Toate religiile mântuiesc, pentru că și ele cred în același Dumnezeu și învață aceleași principii și valori morale.”*

Dacă toți Sfinții slăviți Mucenici aveau comportamentul și modul de gândire al ecumeniștilor de astăzi, cu siguranță ar fi acceptat și alte religii și ar fi fost în același timp și creștini și de altă religie, devreme ce ambele ar fi moduri legitime și valabile de mântuire. Creștinismul și eterodoxia, însă, sunt lucruri incompatibile. Dacă ar fi avut acest mod de gândire ecumenist, Sfinții slăviți Mucenici nu mai erau Mucenici ai lui Hristos, nu ar mai fi fost încununați de Hristos, nici nu i-am mai fi sărbătorit, nici nu i-am mai fi avut drept exemple de urmat.

Toți Sfinții Mucenici și Neomartiri și-au dat sângele pentru credința noastră, pentru Sfânta Ortodoxie. Acest mod de gândire new-agist care urmărește să arate că toate religiile, ereziile și credințele sunt la fel reprezintă o jignire adusă Evangheliei, dar și o blasfemie la adresa Sfinților Mucenici. Dacă toate religiile sunt la fel, de ce sfinții au mărturisit și și-au dat sângele? Nu pentru Sfânta Ortodoxie, pentru sfânta noastră credință au mărturisit? De ce nu au acceptat a cinsti oricare altă religie?

Se înțelege că ecumenismul interreligios atacă dogma fundamentală a unicității în lume a revelației și mântuirii prin

Iisus Hristos, în raport cu celelalte religii ale lumii³⁸, iar ca rezultat acest ecumenism constituie o reînviere a arianismului. În fond, ecumenismul interreligios este un neoarianism.

Părerea că **toate religiile au același Dumnezeu și sunt la fel** este nu numai greșită, ci și periculoasă, terifiantă, trădătoare, este o capcană de moarte. Religiile nu au același Dumnezeu. Sau, mai degrabă, toate religiile au dumnezei falși, de vreme ce ele nu cred în singurul adevăratul Dumnezeu, în Dumnezeul-Treime cel revelat oamenilor, în Sfânta Treime, în Tatăl și în Fiul și în Sfântul Duh. Câteva principii generale religioase ale religiilor lumii nu neutralizează diferențele teologice și dogmatice uriașe dintre religii și Ortodoxie. Care religie are teologia Crezului nostru ortodox? Care religie învață triadologia, hristologia, pnevmatologia, eclesiologia, Sfintele Taine? Care religie are drept Întemeietor pe Dumnezeu-Omul Mântuitorul lumii, Cel fără de păcat, pe Cel răstignit și înviat și Care va veni din nou, ca să judece pe cei vii și pe cei morți? Care religie are învățătura incomparabilă, unică și irepetabilă a creștinismului ortodox și tradiția lui liturgică?

Ecumenismul interreligios crede, de asemenea, că **toate religiile învață dreptatea și pacea**. Acest lucru, însă, nu este valabil. Pentru că islamul învață violența, războiul sfânt împotriva necredincioșilor care nu sunt musulmani, jihad-ul, iar religia iudaică are drept dogmă legea talionului („*ochi pentru ochi și dinte pentru dinte*”). Numai Biserica Ortodoxă învață iubirea, împăcarea, iertarea, dreptatea, pacea, smerenia. Acestea o fac să se deosebească nu numai de aceste două religii menționate, dar și de erezia papismului.

Papismul a alcătuit *sfintele inchiziții*, a ars cărți sfinte, a chinuit mulțimi de oameni, a avut rol de protagonist în războaie și a săvârșit la genociduri în Croația și în Serbia. Numai Biserica Ortodoxă nu a folosit astfel de uneltiri.

³⁸ Sinaxa clericilor și monahilor ortodocși, *Mărturisirea de credință împotriva ecumenismului*, iulie 2009, p. 24.

Participarea la întâlnirile interreligioase provoacă poporul ortodox credincios, pentru că îl prezintă ca pe un vinovat, iar învățătura creștină ca pe un complice la faptele criminale care sunt făcute în numele islamului sau mai ale altor centre de comandă, care au transformat și pe poporul lui Israel în victimele lor. De ce să discute Ortodoxia cu ei și să publice anunțuri comune despre o falsă pace sau să participe la manifestări despre perspectivele islamului, când acesta este protagonist în fapte ilegale și uneltește distrugerea statelor creștine?

În paralel, ecumenismul interreligios propune **teoria despre coexistența pașnică a religiilor**. Teoria aceasta, însă, este greșită. Coexistența pașnică a religiilor înseamnă încetarea propovăduirii Evangheliei și desființarea creștinismului ca singura adevărată Biserică. Coexistența pașnică a religiilor înseamnă colaborarea Bisericii Ortodoxe pentru evitarea dezacordurilor ideologice, înseamnă coexistența armonioasă a adevărului cu eroarea, cu înșelăciunea și cu minciuna, a luminii cu întunericul, a lui Hristos, care este Lumina cea adevărată, cu diavolul. Însă o asemenea coexistență este o propunere demonică.

Hristos a poruncit să fie propovăduită în lume Biserica Lui ca singura Biserică adevărată și desăvârșită. De asemenea, El a spus: *„Să nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.”* (Matei 10, 34) Prin acest cuvânt desigur că Hristos nu se declară împotriva păcii și în favoarea războiului, ci se referă la faptul că Biserica Lui îi va împărți în două pe oameni, căci unii vor crede și alții nu vor crede, iar cei necredincioși vor lupta împotriva celor credincioși.

Propovăduirea Evangheliei aduce în mod indispensabil dezacord între religii, între revelația lui Dumnezeu pe de o parte și între toate minciunile, pe de alta. Sfântul Pavel spune: *„Dacă este cu puțință, pe cât ține de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.”* (Romani 12, 18) De ce spune *„dacă este cu puțință”*? Pentru că există situații în care este imposibil să nu spui nimic. O astfel de situație este cea a predicării Evangheliei și a Bisericii Ortodoxe.

În astfel de cazuri este valabil ce a spus Sfântul Grigorie Teologul, că este de preferat războiul păcii. Pentru că o astfel de pace ne desparte de Dumnezeu. Ceea ce trebuie menționat și preferat mai ales în epoca noastră nu e păstrarea păcii lumești, ci pocăința și întoarcerea ereticilor la Biserica Ortodoxă, lucru din care va rezulta pacea duhovnicească, adevărată și inspirată de Dumnezeu, care nu este alta decât Hristos Însuși.

În plus, ecumenismul interreligios susține ideea că **islamul și iudaismul sunt religii monoteiste și inspirate**. Și această poziție este greșită, pentru că ele nu cred în singurul adevăratul Dumnezeu Treimic, nici nu au primit vreodată o revelație de la Acesta. Dimpotrivă, ele primesc o revelație de la altcineva, de la diavolul, așa cum se vede în Koran, care ocărăște pe Dumnezeu-Cuvântul cel întrupat ca fiind o creatură, repetând erezia lui Arie, și în Talmud și Kabala, care jignesc pe Mântuitorul Iisus Hristos și îl elogiază pe satana.

În fine, ecumenismul interreligios urmărește așa-numita **curățare a textelor noastre liturgice**, adică ștergerea oricărei așa-zise referiri jignitoare la alte religii (de exemplu: cântecele Prohodului din Vinerea Mare, anatemele, teoriile despre reabilitarea numelui lui Iuda și a poporului evreu). Însă scoaterea oricărui element din Sfânta Scriptură cea inspirată de Dumnezeu și din textele noastre sfinte liturgice, în numele unei convergențe interreligioase, este inacceptabilă și constituie o erezie.

Pozițiile ecumenismului interreligios au început să fie cultivate și învățate de **falsul sinod II Vatican** al comunității religioase eretice a Papismului (1962-1965)³⁹, să fie promovate și exprimate de papa Ioan Paul al II-lea, care a îndrăznit la primul sinod interreligios de la **Asissi** (1986) să convoace prima întâlnire panreligioasă, unde toți cei prezenți, eterodocși și de alte religii, s-au rugat împreună unui fals dumnezeu.

³⁹ Bula *Nostra Aetate*, Hotărârile Sinodului II Vatican, volumul 7, Editura Grafio Kalos Typos, Atena, pp. 43-44.

Lucrarea Vaticanului și a papei a continuat-o Consiliul Mondial al așa-numitelor „Biserici”⁴⁰. Din păcate, aceste teorii inacceptabile le-au mărturisit chiar și ortodocșii ecumeniști⁴¹, care în mod cu totul anticanonice se roagă cu cei de altă religie și cu eterodocșii, punând în practică hotărârile sioniste, masonice și papistașe.

Oare cum pot să participe la întâlniri interreligioase de tipul Asissi (2002, 2013) și cărui Dumnezeu se roagă ecumeniștii ortodocși împreună cu reprezentanții ai iudaismului și ai islamului, când nici unii, nici alții nu cred în Sfânta Treime, în Tatăl, în Fiul și în Sfântul Duh? Pentru că, pe de o parte clerul și poporul iudeu, care L-a răstignit pe Hristos și de la care a fost retras harul și binecuvântarea lui Dumnezeu, prin sionismul internațional⁴² a transformat credința în Dumnezeul Vechiului Testament și al profeților în luciferism extrem, prin Kabala cea demonică și prin nerușinatul Talmud, lucrări ale rabinilor demonizați ai iudaismului căzut din har și ale obsesiei lor în legătură cu stăpânirea și guvernarea mondială a celui așteptat, adică a falsului mesia (antihristul).

Pe de altă parte, religia islamului cea amăgitoare de popor, înaintemergătoare a antihristului, conform Sf. Ioan Damaschin⁴³, care ademenește poporul cu falsul dumnezeu Allah, cu falsul lui profet Mahomed și cu falsa lui carte Koranul, care învață jihadul, adică războiul sfânt împotriva necredincioșilor nemu-

⁴⁰ G. Lemonopoulos, „Consiliul Ecumenic al Bisericilor și dialogul interreligios. Notă informativă cu referire specială la relațiile cu islamul”, în revista Kathodon 3 (septembrie-decembrie 1992), pp. 43-57.

⁴¹ Prototroposbiterul Theodoros Zisis, „Întâlnirile interreligioase: jignire a Evangheliei și insultă la adresa Sfinților Mucenici”, Editura Vriennios, Thesalonica, 2003, pp. 26-27, 35.

⁴² *Enciclică pastorală la Duminica Ortodoxiei*, Pireu, 2013; Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, *Ecumenismul fără mască*, Editura Orthodoxos Typos, Atena, 1988, pp. 43-45, 107-108.

⁴³ Sfântul Ioan Damaschin, *Despre erezii*, 91, 1-2, în P.G. 94, 678-780 și în EPE (colecția *Părinți Greci ai Bisericii*) 2, Editura Grigorie Palama, Tesalonica, 1991, pp. 306-321.

sulmani, în esență este o erezie secretă iudaică⁴⁴, care refuză dumnezeirea lui Hristos, moartea Lui pe cruce, neagă Sfânta Cruce și Învierea lui Hristos și este supraviețuirea istorică a ereziei arianismului.

Este tragică și constatarea că, în zilele noastre, ecumenismul interreligios se află într-un galop nemaivăzut și nemaîntâlnit. Iată câteva fapte nemaiauzite și și îngrozitoare:

- a) oferirea unui Koran, în locul Sfintei Scripturi și a Evangheliei unor musulmani și caracterizarea Koranului drept „*sfânt*”;
- b) aprinderea luminii evreiești din sfeșnicul cu șapte brațe;
- c) anunțul despre construirea unei biserici interreligioase pentru creștini, musulmani și evrei la Berlin⁴⁵.

În fața panereziei ecumenismului sincretist interreligios propunem învățătura Bisericii Ortodoxe, conform căreia singura cale de mântuire a oamenilor este credința în Sfânta Treime, în lucrarea și în învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, care continuă în Trupul Lui, în Biserica Ortodoxă cea Una, Sfântă, Universală și Apostolică.

Hristos este singura Lumină adevărată (**Ioan 8, 12**); nu există alte lumini care să ne lumineze, nici alte nume, care pot să ne mântuiască. „*Întru nimeni altul nu este mântuirea, căci sub cer nu este dat între oameni nici un alt nume întru care noi trebuie să ne mântuim.*” (**Fapte 4, 12**) Toate celelalte credințe, toate religiile care neagă și nu Îl mărturisesc pe Hristos „*ca venit în trup*” (**I Ioan 4, 2-3**), sunt creații omenești și lucrări ale

⁴⁴ Protopresbiterul Theodoros Zisis, „*Întâlnirile interreligioase: jignire a Evangheliei și insultă la adresa Sfinților Mucenici*”, Editura Vriennios, Thesalonic, 2003, pp. 39-51.

⁴⁵ Ziarele: *Ta Nea* din 28 decembrie 2012, p. 36, *To Vima* din 22 octombrie 2012), adresele de internet:

- a) http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_1143.html
- b) http://aktines.blogspot.gr/2012/12/blog-post_4276.html
- c) http://aktines.blogspot.gr/2011/10/blog-post_5254.html

diavolului⁴⁶, nu conduc la adevărata cunoaștere de Dumnezeu și la renașterea prin botezul dumnezeiesc, ci îi înșală pe oameni și îi conduc la pieire.

Noi, creștinii ortodocși, crezând în Sfânta Treime, nu avem același Dumnezeu cu nici o altă religie: nici cu așa-numitele religii monoteiste, cu iudaismul și cu musulmanismul, care nu cred în Sfânta Treime, nici cu idolatria.

Toate cele de mai sus motivează pe deplin din ce cauză ar trebui omul să fie numai și numai creștin ortodox și să aparțină Bisericii Ortodoxe, în care are nădejdea mântuirii, căci, conform Sfântului Ciprian al Cartaginei, *în afara Bisericii Ortodoxe nu există mântuire*.

Așadar, să ne rugăm astăzi ca Sfânta Treime Dumnezeu, pentru rugăciunile tuturor Sfinților Mucenici și Neomartiri și pentru rugăciunile dumneavoastră, Înaltpreasfințite Teodosie, să ne învrednicească să mărturisim „*în toată vremea și în tot ceasul*” pe Domnul Iisus Hristos ca pe unicul și absolutul Mântuitor al lumii și al omenirii, în această epocă a ecumenismului interreligios paneretic pe care o trăim, imboldiți de îndemnul lui Hristos: „*Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu care este în ceruri*” (**Matei 10, 32**) și să strigăm, împreună cu Cuviosul Iosif Vriennios, imnul Ortodoxiei: „*Nu ne vom lepăda de tine, iubită Ortodoxie, nu te vom tăgădui pe tine, credință moștenită de la Sfinții Părinți. În tine ne-am născut, în tine trăim și în tine vom muri. Și, dacă vremea ne-o va cere, de mii de ori vom muri pentru tine.*” Amin.

⁴⁶ Sfântul Cosma Etolianul, *Învățăături*, în lucrarea lui I. Menounos, *Cosma Etolianul. Învățăături (și biografie)*, Editura Tynos, Atena, p. 142.

Infiltrarea «Noii Ere» a antihristului în învățământ

„*Noua Eră*”, „*New Age*” și „*Era Vărsătorului*” sunt termeni des întâlniți în prezent. De multe ori, când vorbim despre „*Noua Eră*”, credem că aceasta e de fapt o organizație anume, cu un conducător al ei, cu membri și cu o învățătură clară. Acest lucru nu este adevărat. Este vorba de o mișcare, de o tendință, de un curent. Acest fenomen l-am putea caracteriza chiar și drept „*modă*”, care ca un *tsunami* a inundat societățile occidentale și amenință edificiul european al valorilor, care se sprijină pe idealul antic grec și pe valorile și învățăturile creștinismului.

Principiile fundamentale ale *Noii Ere* sunt întru totul străine de creștinism în general și de credința ortodoxă în special. Avem de-a face cu o nouă cosmologie, o nouă antropologie, o nouă teologie și o nouă percepție a moralei.

Ca și teorie a apariției cosmosului, ea se bazează pe religii necreștine. Conform acestei teorii, omenirea trece printr-o continuă alternanță de epoci și nu urmează o traiectorie constantă.

Termenul modern „*New Age*” este preluat din astrologie. Astrologii susțin că soarele și grupul lui de planete „*se rotesc în jurul unui soare central, care se află la milioane de kilometri distanță și că este nevoie de aproximativ 26.000 de ani ca să facă o rotație completă. Această orbită este numită ciclul zodiacal, care este împărțit în 12 zodii.*” Pentru ca sistemul solar să treacă printr-o zodie are nevoie de mai mult de 2.100 de ani. Acest timp este considerat o „*epocă cosmică*”.

Adepții „*Noii Ere*” susțin că, în timpul epocii Imperiului roman, soarele a intrat în zodia peștilor și a început „*Epoca peștilor.*” A fost epoca în care a trăit Hristos, epoca creștinis-

mului. De aceea unul dintre simbolurile lui Iisus Hristos a fost și peștele.

„*Epoca peștilor*” este considerată de adepții New Age drept epoca restricției și a opririi. Ei spun că în aceasta au predomina poruncile, controlul din partea preoților, prigonirea oamenilor liberi, cugetători, a fost epoca războaielor, a colonialismului, a distrugerii naturii. Această epocă, potrivit new age-știlor, se încheie și începe „*Noua Eră*”: „*Era Vărsătorului*”!

Unul dintre principiile fundamentale ale învățaturii „*Noii Ere*” este abordarea „*holistică*” a lumii, adică faptul că toate creaturile constituie „*surgeri*” și manifestări ale unei esențe divine impersonale, ale unei „*conștiințe suprauniversale*.” Noi, oamenii, suntem părți ale acestei esențe divine, iar strădania fundamentală a creaturilor trebuie să se orienteze spre întoarcerea în oceanul acestei esențe *divine*. Rezultatul acestei învățături este teoria „*karmei*” și a reîncarnării, a succedării epocilor și a sosirii diferitelor „*ființe luminate*”, care să ne conducă, în evoluția noastră.

În centrul acestei teorii se află **învățătura despre sosirea noului Mesia**. Fiecare epocă are un Mesia al ei. Epoca peștilor l-a avut ca Mesia pe Iisus Hristos. Epoca Vărsătorului? Aici lucrurile se complică, deoarece „*Noua Eră*” are o percepție diferită despre cine este Mesia față de cea pe care o are creștinismul.

Pentru „*Noua Eră*”, Iisus Hristos nu constituie Persoana unică și irepetabilă a Fiului lui Dumnezeu, Care S-a întrupat și a trăit într-un loc și timp concret, având ca scop mântuirea neamului omenesc și dăruirea posibilității îndumnezeirii omului. Aceasta este învățătura Bisericii despre Hristos.

Mesia „Noii Ere” sau „*Avatarul*”, cum se obișnuiește să se spună, este o persoană care „*întrupează*” o „*stare de hristos*”, așa-numita „*stare hristică*.” Mișcarea „*teosofiei*” subliniază de fiecare dată că timpurile se apropie și chemarea din partea este tot mai puternică, vine un Avatar-Hristos. Venirea hristosului epocii Vărsătorului constituie, conform acestei mișcări, „*un*

eveniment spiritual”, care va aduce „*mari schimbări sau reabilitări*” și va inaugura o „*nouă civilizație*.”

De multe ori Hristos este pus la același nivel cu: Socrate, Budha, Confucius, Krișna, dar și cu alții mai noi precum: Satya Sai Baba, Moun, dar și greci, precum Dionisis Dorizas, care credea că este hristosul „*Noii Ere*.” Toți aceștia, împreună cu Hristos, potrivit mișcării „*Noii Ere*”, sunt „*Mari Inițiatori*” ai omenirii. Adică sunt „*oameni luminați*”, care „*și-au jertfit*” absorbirea lor de către „*oceanul divin infinit*”, ca să rămână pe pământ și să îi călăuzească pe oameni.

Pe aceste principii fundamentale s-a sprijinit edificiul „*Noii Ere*”, așa cum s-a dezvoltat această mișcare în deceniul al nouălea al secolului trecut. Este o creație teoretică budistă, de origine orientală și „*teosofică*”, adaptată la modul de gândire al omului occidental. S-a dezvoltat un val de grupări guruiste, ocultiste și neognostice, care au umplut lumea occidentală, încercând să supună omul contemporan cel lipsit de experiență duhovnicească. Invasia lor a fost impresionantă și victimele au fost foarte multe, încât câteva guverne dar și Uniunea Europeană s-au sesizat, au studiat fenomenul și au luat măsuri. Astfel, astăzi avem studii care numesc în mod oficial aceste grupări drept „*culte distructive*” sau „*religii ale tinereții*”, pentru că majoritatea victimelor lor sunt tinere ca vârstă.

Situația este astăzi, însă, destul de diferită și foarte îngrijorătoare. „*Noua Eră*”, ca o umbrelă gigantică, acoperă o mulțime imensă de tendințe, de grupări, teorii, practici, religii. Este o rețea imensă, care se întinde de la „*terapiile alternative*” până la satanism. Situația poate fi descrisă ca un adevărat turn Babel contemporan. Confuzia este adesea atât de mare și tehnicile de denaturare a etosului creștin sunt atât de bine acoperite încât nu rar este fenomenul când chiar și oameni ai Bisericii sunt atrași pe cărări periculoase.

Două dintre manifestările actuale ale „*Noii Ere*” sunt **guruismul și ocultismul**. Expresiile principale ale ocultismului

sunt *teosofia*, spiritismul, magia, astrologia, șamanismul, kaballa, satanismul, meditația transcendențială, yoga (și în general orice preocupare paranormală), care din păcate au ajuns și în jocurile pentru copii, în revistele și cărțile pentru copii, în emisiunile de televiziune, pe internet și în muzică (Heavy metal, Black metal, Death metal), având ca rezultat familiarizarea copiilor cu răul, cu magia, cu ocultismul, cu demonologia, se cultivă frica și sentimentele negative ale copiilor, pentru că toate aceste mijloace conțin mesaje nepedagogice, formând o conștiință rasistă.

Lucrarea „*Noii Ere*”, în special în sistemul de învățământ, o constituie deformarea și denaturarea modului de a fi, din punct de vedere lingvistic, istoric și religios și denaturarea conștiinței de sine. Această strădanie deja e pusă în aplicare în Grecia, iar roadele ei sunt anularea sistemului de scriere politonic (cu mai multe accente) și impunerea celui monotonic, anularea săvârșirii rugăciunii de dimineață la școală și participarea la Liturghia de duminică, interzicerea prezenței preoților duhovnici în școli, îndepărtarea sfințelor icoane, a Crucii și a lui Hristos Cel răstignit din sălile de clasă, micșorarea materialului didactic despre Sfântul Mucenic și întocmai cu Apostolii Cosma Etolianul, mare învățător al neamului grec, dar și a materialului despre Sfinții Trei Ierarhi, ocrotitorii învățământului și ai culturii, învățarea teoriei evoluției lui Darwin, programul pilot de studii *Noul Liceu*, care se predă în 150 de școli din Grecia, schimbarea caracterului catehetic și mărturisitor al orei de religie într-unul de știință a religiilor, înființarea secției de Studii Islamice în Facultățile de Teologie Ortodoxe ș.a.

Ne vom referi la una din ramurile *Noi Ere*: **homeopatia**. Când este vorba de subiecte sensibile, precum cele referitoare la sănătate, este posibil ca diavolul să provoace multe ispite oamenilor. Din acest motiv creștinii ortodocși ar trebui întotdeauna să cerceteze atent fiecare sistem care se prezintă drept „*medical*.” Prin această tactică ar putea să anuleze orice posi-

bilitate ca sănătatea și viața lor, chiar și mântuirea sufletului lor, să fie pusă în pericol.

Aceste pericole sunt întotdeauna considerabile, mai ales în zilele noastre. Oamenii de azi sunt influențați puternic de materialism, prin supraaccentuarea valorii sănătății trupești. În acest context, sub controlul mișcării „*Noii Ere*” au fost adoptate sisteme terapeutice de proveniență spirituală, care aparțin unor tradiții străine și au fost definite ca „*medicină alternativă*.” Astfel de convingeri necreștine nu provin de la Dumnezeu cel adevărat, ci de la „*dumnezei străini*.”

Unele metode „*originale*” de terapie, care de asemenea se bazează pe convingeri și aplicări practice care nu sunt științifice, ci de natură *spirituală* (necreștină) de asemenea au fost caracterizate ca fiind „*medicină alternativă*”, iar una dintre ele este *homeopatia*, care a fost înființată de doctorul german Samuel Hanemann (1755-1843). De la început ea a fost respinsă de doctori; această atitudine se păstrează până astăzi în rândul multor specialiști în sănătate, din cauza lipsei unei argumentații științifice convingătoare în favoarea homeopatiei.

Cu toate acestea, în ultimele decenii *homeopatia* s-a dezvoltat, a fost recunoscută și chiar inclusă în sistemul național de sănătate al multor țări, împreună cu alte abordări ale „*medicinii complementare / alternative*.”

În lumea ortodoxă de curând au fost exprimate neliniști în legătură cu faptul că *homeopatia* recomandă un sistem de abordări și de practici necreștine⁴⁷. După o cercetare atentă a

⁴⁷ Asociația Inițiativa Părinților din Grecia de Nord, *Homeopatia – incompatibilă cu credința ortodoxă*, 1998; Iftime Alexandru și Oana, *Homeopatia, o abordare științifică și spirituală*, Editura Lucman, București, 2012; K. G. Karakatzanis, *Despre homeopatie*, în revista Theodromia, anul XIV, volumul 3, iulie-septembrie 2012, Thesalonica, pp. 381-400; Lucrările celei de-a XXV-a Conferințe Panortodoxe, *Comisia Sinodală de luptă împotriva ereziilor*, A XXV-a Conferință Panortodoxă a Bisericilor Ortodoxe autocefale și a Sfințitor Mitropolii despre problema ereziilor și a altor religii, Volos, 4-6 noiembrie 2013.

opiniilor științifice și teologice care au legătură cu *homeopatia*, ne pronunțăm în mod negativ în legătură cu sistemul *homeopatiei* din următoarele motive:

1. Argumentele *homeopaților* care se referă la acțiunea „*medicamentelor*” homeopate constituie o neglijare gravă a legilor fundamentale ale științei, se contrazic pe ele însele și în general sunt absurde.

2. Nu este posibil a se oferi explicații științifice despre modul de acțiune al medicamentelor *homeopate*.

3. Principiile și practicile *homeopatiei* nu sunt de natură științifică, ci spirituală.

4. Principiile *homeopatiei* sunt păgâne și cu totul incompatibile cu credința ortodoxă și cu mântuirea în Hristos.

5. Practicile *homeopatiei* sunt magice (aparțin *magiei simpatic*, așa cum este ea definită de antropologia culturii).

Astfel, ne exprimăm convingerea neclintită că Biserica ar trebui să clasifice în mod oficial *homeopatia* printre practicile care au legătură cu păgânismul și cu magia și să își exercite datoria părintească de apărare a credincioșilor de implicațiile și practicile homeopate, care pun în pericol relația lor cu Singurul Adevărat Dumnezeu și, prin urmare, își primejduiesc mântuirea.

Așa-zisa „*Noua Eră*” nu este deloc nouă. Este vechea minciună demonică potrivit căreia omul este din firea lui Dumnezeu. Este vechea dorință de domnie universală a puterilor întunecate, a „*puterilor oculte*.” „*Noua Eră*” nu este o căutare autentică și interioară a omului și a societăților. Ea e pusă la cale și impusă din afară.

În fața tuturor acestor planuri întunecate și periculoase, pentru impunerea unei „*Noi ordini a lucrurilor*” și a unei globalizări fără Hristos și împotriva lui Hristos, noi, ortodocșii, trebuie să opunem Lumina și Adevărul lui Iisus Hristos. La promisiunea mincinoasă și luciferică a îndumnezeirii, noi să contrapropunem îndumnezeirea cea adevărată după har, la care

suntem chemați de Domnul nostru Iisus Hristos, la comuniunea de iubire cu El și la ascultare de preasfântă voia Lui.

Toate aceste schimbări care în mod sistematic și nu întâmplător au loc în jurul nostru să le vedem cu „neliniștea cea bună”, cum accentua Fericitul Avva Paisie Aghioritul. Și „să nu dormim în opinici” în momentul în care chiar și oamenii lumesteți încep să se trezească și să conștientizeze realitatea globalizării.

Neliniștea cea bună trebuie să se exprime ca trezvie duhovnicească, ca intensificare a luptei duhovnicești, a rugăciunii și a pocăinței, dar și ca intervenție, unde și când va fi nevoie. Astfel vom putea să îi ajutăm și pe acei oameni care din neștiință au fost prinși în cursa mării minciuni a „Noii Ere.”

Trebuie să găsim moduri de supraviețuire a omului și a civilizației. Cei care ne vom opune nimicirii identităților și a limbilor naționale, ne vom opune suzeranității criminalității internaționale. Și să nu uităm că cei care pun la cale globalizări fără Hristos și împotriva lui Hristos, dar și a oamenilor, „fac calcule fără sens”, pentru că Domnul nostru Iisus Hristos este singurul și adevăratul Domn al istoriei și al lumii. Amin.

Dumnezeului nostru slavă în veci!

